

שלום לנאספים, צהריים מחממים ומחכימים,

בראשית היה קול קורא, הזמנה לסטודנטים המלחינים בחוג למוסיקה, ולבוגרי החוג, לבחור להם שירים מתוך חמישה ספרי שירה מאת משוררים שונים שהציע פרופ' רפי וייכרט. ככל היענות, ההיענות הייתה משובבת נפש. כקול קורא, קיוויתי להיענות רבה יותר, ואמשיך לייחל לה בכל הזדמנות דומה בעתיד. למרבה ההפתעה – ועליה ננסה אולי לשוחח אחר כך – כל המלחינים, חוץ מאחד, בחרו טקסטים מאת משורר אחד, ישראל בר-כוכב; והאחד, אסף אלוש, בחר שיר מאת רבקה בסמן בן-חיים. צוות מטעם סגל החוג עיין בפרטיטורות ובחר לביצוע את השירים שתשמעו כאן היום.

תודתי נתונה אפוא לכל המעורבים בתהליך הפדגוגי והאמנותי לשלביו – פרופ' רפי וייכרט;

דיקן הפקולטה למדעי הרוח, פרופ' ראובן שנר;

"הנוסעים הסמויים" עד כה – המשוררים רבקה בסמן בן-חיים וישראל בר-כוכב;

המלחינים הסטודנטים: אסף אלוש, הראל גל, חגי קשת;

המלחין בוגר החוג: גיל דורי (הוא ממשיך את לימודיו בארצות-הברית, מלווה אותנו כעת במחשבותיו ומשליך את יהבו על נציגי המשפחה שנמצאים איתנו);

עמיתי, חברי סגל החוג למוסיקה: פרופ' עודד זהבי, פרופ' איתן שטיינברג, פרופ'

אריק שפירא;

והמוסיקאיות שהתגייסו לבצע את השירים בביצועי בכורה ולתמוך בכך במימוש

הכשרון של יוצרים צעירים ובהמשך הכשרתם – זמרת הסופרן רונה ישראל-קולת

והפסנתרנית שירה לגמן.

תודה עמוקה מסורה ל"לווייני החוג" (אני משתמש בביטוי בחיבה גדולה), "בשמיים

ובארץ": מרינה בוגייב, ורד גינת, (עכשיו גם) מיכל גולן, חיים חייט, פנינית טל, רלי

יוריסט, תמי לביאל, טל לנדסהוט, עאדל סמעאן, מאירה רוטמן, תומר ראובני,

אהרן רפטר.

תודה גם לאיגור, מכוון הפסנתרים הנאמן.

כתמיד מעידה רשימה שכזאת על כך שצעד קטן לאנושות תחילתו במעשים יקרים

של רבים.

במוקד מושב זה בכנס "יום שירה" עומדת עשייה שהבשילה בשדה המתח שבין המילים לבין הצלילים, בין הטקסט הפואטי לבין המוסיקה. נושא טעון ומורכב זה נדון לא מכבר בשפה רהוטה ובדרך מעוררת מחשבות על ידי ידידי הטוב והמוערך, המלחין עודד אסף. קבלו נא המלצתי וקראו את ספרו "המוסיקה לפני הכול – על שירת משוררים והלחנתה", (שראה אור בהוצאת סל תרבות ארצי ועם עובד, בסדרה "מפתחות").

סדר העניינים במושב: תחילה נאזין לשירים ולשירים, למשוררים ולשרות, ואחר נרבה שיח עם המשורר והמלחינים.

אני מבקש לחתום הדברים בטקסט פרי-עטו של איש יקר, הנמצא איתנו. העונג להיענות ליזמתו המבורכת ולפעול איתו בצוותא למען העניין היה, ועודו, כולו שלי. הלוואי שאת התודה וההוקרה לרפי וייכרט תקראו בנימת קולי.

קונכייה

הגעתי לקיבוצו של המשורר לפני הזמן. על סף דלתו, תחום בדשא, גיליתי ספסל ישן, שאי אפשר לפענח את צבעו. התיישבתי בהחלטה שלא אפתח ספר. התמסרתי כולי למראות: בטון אפור של חדר אוכל, גן שעשועים מחליד בשמש, עצים כפופים. פתאום שמעתי את הציפורים. ריבוא קולות שהיו שם תמיד אך רק עכשיו הבקיעו אל תודעתי בגלי ציוץ, גרגור, קריאה המיה. כך התערבלו הצלילים בשמחת האור, שכמו המריאה מגבולות העפאים ונסקה הרחק אל תוככי התכלת השקופה. מעליי, כבתקרת קפלה, ריחפו ענני נוצה. עצמתי את עיניי והייתי עיוור מרצון, קונכייה מוטלת על ספסל בפניה נידחת של היקום, פוקחת את פיתוליה באהבה בפני מתת השמע.

נשים עצמנו כולנו לקונכיות ונתמסר למתת השמע.